

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Stephani Thevpoli Bened. F. Patric. Veneti,
Academicarum Contemplationum Lib. X**

Piccolomini, Francesco

[Basel], 1590

VD16 ZV 12463

De multiplici nominis Daemonum significatione. Cap. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12918

STEPHANI THEVPOLI,
BENEDICTI F. P. A-
TRITII VENETI,

ACADEMICARVM
Contemplationum;

LIBER VI.

DE DÆMONIBVS.

*De multiplici nominis Dæmonum
significatione.*

CAP. I.

QVVTURI de Dæmonibus,
qui conuenienti ratione ani-
mæ mundi, & sphærarum, tan-
quam ducibus succedere viden-
tur; vt id bono Dæmone efficia-
mus, optandum est. Nos monet bonus Dæ-
mon, vt à nominis significationib. ordiamur;
præsertim, cùm Dæmonis nomen, non vno
modo, sed multipliciter accipiatur. Dicitur
Dæmon, vt ait Plato in Cratylo, quasi sapiens;
& cùm sit sapiens, etiam dicitur esse Dux peri-
tus. Huiusmodi sapiens, & peritus Dux; non-
nun-

nunquam propriè accipitur, pro natura Dæmonis ab aliis rerum gradibus distincta; nonnunquam verò latè accipitur, pro denotandis illis, quæ similitudine, & analogia quadam includunt cõditiones Dæmonum: quod potest contingere dupliciter, vel cum depressione, vel cum eminentia. Hinc patet, quomodo confluant tres Dæmonum præcipuæ acceptiones. Dæmon propriè sumptus, ex sententia Platonis in conuiuio in oratione Diotimæ, denotat naturam mediam inter mortales homines, & Deos; conciliatricem eorum inter se; ministram Deorum, Ducem verò hominũ: In quarto autem de Legibus, dicuntur Dæmones interpretes Deorum apud homines. Cùm itaque munus Dæmonis sit præesse, interpretari, curare, & ducere, quod munus in eminentia conuenit Diis; ideo nonnunquam Dæmonis nomen apud Platonem ad Deos extollitur: & per Deos intelligi volo vniuersam mentium latitudinem, vel abiunctam, vel mediante anima cum æterno corpore complicatam. Dij enim eminentes sapiunt, ducunt, & prouident: ideo Orpheus Iouem, magnum Dæmonem appellauit. Accedit, quòd, vt supremi Dæmones nonnunquam, ob affinitatem cum Diis, Deorum nomine honestantur; ita Dij postremi, qui Dij dicuntur, non absolutè (vnus enim absolutè est Deus) sed participatione, & similitudine, ob nexum cum Dæmonibus, Dæmones aliquando nuncupantur. Ex

aduerso, utimur nonnunquam nomine Dæmonis cum depressione conditionum; dum Naturas infra Dæmonicam collocatas, nuncupamus Dæmones: in qua significatione humanas animas, & præsertim mētem ab ea participatam, Dæmonem nuncupamus; & iure quidem. Nam ut vniuersa Dæmonis natura, ex anima & participata mente constans, præest vniuersæ naturæ hominis, ex anima & mēte constituti; ita mēs participata ab anima hominis, eidem animæ, tanquam Dæmon eius præesse dicitur: quæ acceptio eatenus dicitur cum depressione, quatenus participatio mentis in humana anima est obscurior, quam participatio eiusdem in anima Dæmonis: Est itaque cum depressione, comparando animam hominis animæ Dæmonum, mentemq; menti. Propterea dixit Timæus, Deum nobis supremam animæ partem, ut Dæmonem concessisse. Ob eandem rationis conuenientiam, Prudentia, & Imprudentia hominis; ea boni, hæc mali Dæmonis nomine denotantur; & ab Arist. felicitas nuncupatur Eudæmonia; quia à Sapia, & Prudentia, ut à duobus pendet. Hinc mos vniuscuiusque Dæmon dicitur; & Zenocrates eum habere bonum Dæmonem asseruit, cuius anima esset studiosa. Seruata quoque eadem rationis similitudine, nedum Mens hominis, vel eiusdem Sapia, & Prudentia, dicuntur Dæmones; verum insuper ipsi quoque affectus, à quibus ducimur. Inde nobis.

nobiscum duo conuiuere Dæmones dicuntur, ratio, & animi affectiones, siue appetitiones. Et quoniam ex affectionibus animi vehemens est Amor; qui nedum nos sæpè rapit inuitos, verum insuper valet homines eleuare ad Deos, & Deos cum hominibus conciliare: ideo à Platone in Conuiuio, Amor magnus Dæmon nuncupatur: ob eandem quoq; conditionum similitudinē, ab Arist. in lib. de Diuinatione per somniū, Natura Dæmonia nuncupatur, & Dæmonia dicitur: quoniā, vt Dæmones sunt Deorum famuli; sunt periti duces, & Deorū leges absoluūt; ita ex sentētia Arist. Natura Deo famulatur, opera ei⁹ absoluit. Ideo, inquit Arist. in 1. cœli 32. Deus, & Natura nil faciunt frustra: & Auer. in 12. Met. 18. inquit cū Themist. Naturā non errare, quia dirigitur ab intelligentia nō errante. Accedit demū, quod iure Aristot. Naturam dicit Dæmoniam: quoniam ea admirabilia opera, quæ ob latentem causam ab aliis iudicantur fieri per Dæmones, ab Aristotele dicuntur fieri per naturam modo latente: per proprietates rerum obscuras, vel ignotas. Cū itaque Dæmonis nomen varia significet, ego de Dæmonibus ex sententia Platonis loquuturus, de propriè sumptis verba faciam; qui non similitudine, sed natura, essentia, & proprietate sunt Dæmones.